

Indien og dets Kvinder.

II.

Af Carrie Chapman Catt efter „Jus Suffragii.“

Nogen Bevægelse blandt Kvinderne, som den der findes her blandt Mændene, eksisterer ikke. Her er ingen Foreninger, afholdes ingen Møder, udgives ingen Blade, som kræver, at Kvinderne skal høres. Dog er her Tegn, som lige saa sikkert vidner om en kommende Bevægelse, som Blomsterknoppen lover en Blomstringstid. Den oplyste Kvinde er klar over, at hendes Køn og Landets Mødre maa vækkes, hvis Indien nogen Sinde skal blive et frit Land. Den første og største Vanskelighed er „Purdah-Systemet“,*) som holder Kvinder i de øverste Klasser fuldstændig adskilt fra Omverdenen.

Man ser nu og da en „Kvindevogn“ paa Gaden, det vil sige et lille Køretøj, som er fuldstændig skjult af tykke Gardiner, og man faar saa at vide, at der sidder en Kvinde indenfor, men dette er næsten det eneste Tegn, som viser Turisten, at der findes Kvinder i dette Land. Kvinderne af de *arbejdende Klasser* har vel altid været „frie“, men her som overalt er de Trækdyr. De bærer Kufferter paa deres Ryg ganske som en Drager, eller man ser dem med store Kurve fulde af Sten til Vejanlægene. Man ser dem ogsaa i endeløs Procession Morgen og Aften til og fra Brøndene med umaadelige Vandkrukker paa Hovedet.

I de øverste Klasser hersker der sikkert en Stemning, der er gunstig for Afskaffelsen af Purdahen, en Stemning, som vel kun holdes nede af Ærbødighed for den gamle Skik. Enhver Kvinde vil tøve, før hun her gaar i Spidsen. En gunstig Omstændighed for Muligheden af en Reform, er det, at Purdah-Systemet ikke hører til Hinduernes Religion. Det er en Skik, som er kommet sammen med Muhamedanerne. Naar dette bliver tilstrækkeligt bekendtgjort, er Purdahens Tid forbi. I Bombay, Calcutta og Madras er man begyndt saa smaat. Her er der Foreninger, hvor indfødte Kvinder af forskellig Nation mødes. Parcerne, som forlod Per-

sien for flere Aarhundreder tilbage, fordi de ikke vilde gaa over til den muhamedanske Lære, er meget frisindede. Deres Kvinder holdes ikke i Purdah, men færdes overalt med deres Ægtefælle. De er oplyste og mange af Parcer-Kvinderne er Læger. En lille Kaste, „Brahma Sammaj“, er Lederne med Hensyn til mere frisindede Spørgsmaal. Kvinden i denne Kaste holdes heller ikke i „Purdah“, og de er ikke Tilhængere af Børne-Ægteskaberne, ligesom en Kvinde af denne Kaste ikke er tvungen til at gifte sig, hvis hun ikke ønsker det. Disse Kvinder findes her og der overalt i Indien som Ledere af Oplysningsarbejdet, og mange iblandt dem er lige saa ægte „Kvindsagskvinder“ som nogen Kvinde i Vesten.

De har en umaadelig Indflydelse paa de for Kvinderne saa nødvendige Reformer, nemlig: Afskaffelse af „Purdah“ og de strenge Bestemmelser, der gælder for Enkerne ligesom Forhøjelse af Alderen for Ægteskabs Indgaaelse.

Den kendte Skole for Barne-Enker, som blev dannet af Pundita Ramabay, rummer 1300 Piger. Der er flere Skoler for disse smaa ulykkelige, og nu lærer en hel Del af dem at udføre et nyttigt Arbejde, som ikke alene vil fylde Tomheden i deres Liv, men som vil sætte dem i Stand til at tjene til deres Ophold.

Efterspørgselen efter Lærere er stor, og da saa godt som alle Piger skal giftes, og som Regel bliver gift før de er 12 Aar gl., er det gennem Enkerne, man maa rekrutere Lærere i Standen. De har lidt frygteligt under dette Lands grusomme Skikke, men det ser ud for mig, som om disse Barne-Enkers Hænder gennem Oplysning vil blive dem, der skal aabne Dørene for Efterslægten.

Baunen er tændt paa mangan Bjergtop i Indien, og ved dens Lys lærer Kvinderne i dette Land hinanden at kende. Maharami af Baroda (gift med en indfødt Hinduersker i en betydelig Stat) har netop udgivet en Bog, et

Slags Budskab til hendes Landsøstre, om dog at vaagne og tage Del i Verdens Arbejde. En ung Kvinde i Calcutta, Miss Sorabji, er Advokat og har en vellønnet Plads under Regeringen. En anden Kvinde i Madras udgiver et Kvindeblad. Begum af Bhopal, en muhamedansk Hersker over sin Fødselsstat, er meget fremskreden og har taget sig meget af Pigebørns Oplysning. Hun tror i det Hele taget ikke paa Valgretten, men sværger til et humant Enevælde. Hun synes dog, at skal *Mænd* have Valgretten, saa skal denne selvfølgelig ogsaa udstrækkes til Kvinderne. Hendes Moder og Bedstemoder var hendes Forgængere paa Tronen i hendes lille Rige. Den nuværende Maharajah af Coch Behor har opdraget sine Døtre efter fuldkommen moderne Anskuelser, og den ene arbejder som Faderens Sekretær. Han har i det hele taget gjort meget for Kvindernes Oplysning. For længe siden anlagde Missionærerne Skoler her, men de blev næsten kun besøgt af Børn fra de lavere Klasser. Saadanne Institutioner, som aabner Adgang for Oplysning til de øvrige Klasser er af forholdsvis ny Oprindelse her, og skønt Resultaterne kan synes faa, saa gaar det dog ikke desto mindre godt fremad.

En kvindelig Læge har fortalt mig, at hun blev kaldt til en ortodox Purdah-Muhamedanerinde. Hun fandt hende svømmende i Forretningspapirer og — — Pengekasser. Hendes Mand forklarede, at hans Kone førte hans Bøger og gjorde dette aldeles fejlfrit. I Sandhed, ingen véd, hvad der er foregaaet bag den indiske Purdah; men naar den engang løftes, vil man vist træffe Kvinder, som Vestens Kvinder vil være stolte over at kalde Søstre.

De Love, Kvinderne har været underkastet, har været usædvanlig grusomme; men de er mere en Følge af Overtro end af den Opfattelse, som hersker i andre Lande, nemlig at Kvinderne skulde være Mændene underlegne.

Den indiske Mand er mild, venlig og betænksom. Man kan ik-

*) Forhæng eller Gardin.